

Artur Saurí: degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya

Joan B. Casas i Onteniente

Degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya i soci director de Faura-Casas, Auditors-Consultors, SL

Dirigir-me avui a vostès com a degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya em produeix una sensació incòmoda. Tot i el meu compromís amb el Col·legi des de fa anys i la il·lusió amb què assumeixo els reptes de futur de la Corporació, no havia pensat mai que ho faria en aquestes circumstàncies.

Tot i que a l'Artur el vaig conèixer quan era director del Servei d'Estudis de Banca Catalana, amb motiu de la publicació d'un article a la seva *Revista Econòmica*, la meua relació amb ell ha estat bàsicament al Col·legi. De la participació com a director del Servei i de la importància que aquest ha tingut en el coneixement de la nostra economia, en deixaran constància companys seus que van compartir amb ell aquesta etapa. Per la meua part i com a economista sensible a tot allò que afecta el meu país i el seu futur, voldria dir que, àdhuc si no hagués tingut la sort de tractar-lo personalment compartint responsabilitats al Col·legi, sempre tindria el meu reconeixement per la valuosa tasca realitzada en uns anys de molta esperança pel nostre país, però també de molta penombra.

En el si del Col·legi, podria dir que ha estat una relació que ha tingut diverses etapes:

- com a company de Junta des de 1998,
- a l'executiva amb ell de vicedegà,
- com a vicedegà amb l'Artur de degà.

D'aquestes etapes, permeteu-me que comenci per la darrera.

Jo em vaig sentir molt honorat quan l'Artur em va proposar d'acompanyar-lo com a vicedegà en la seva candidatura.

Molt honorat perquè en el temps que vam compartir responsabilitats al Col·legi, m'havia format una opinió de l'Artur que em provocava un enorme respecte per la seva figura, un respecte personal i un respecte professional. Respecte, tal com jo l'entenc i en el sentit que li dono en aquestes línies, és un concepte profund i també ambiciós. És un concepte que engloba una sèrie de valors i actituds que no són fàcils de trobar i que, en el cas de l'Artur, es donaven amb naturalitat. Al reconeixement que li tributava, com he dit, per la seva tasca en el Servei d'Estudis de Banca Catalana, s'hi afegia ara la constatació que, efectivament, era una persona extraordinària.

Que una persona a la qual jo respectava, en el sentit que ja he comentat, em proposés d'acompanyar-lo, em va honorar molt íntimament.

He dit abans que en l'Artur els valors i actituds confluien amb naturalitat. Els anys de convivència al Col·legi em van permetre de constatar-ho. Una naturalitat que donava a aquests valors i actituds una enorme força.

L'Artur transmetia ètica, i ho transmetia elegantment, amb discreció, basant-se en les seves profundes conviccions. Tots els seus actes, sense necessitat d'explicitar-ho, estaven presidits per l'honestedat, la discreció (com li desagradava la pedanteria!) i el respecte.

Transmetia rigor en les formes i en el fons, quasi sempre opinava després d'escoltar tothom. «A mi em sembla que...», dit sense aixecar la veu, que no calia, per cert, perquè generalment hi havia silenci quan parlava, era la introducció a una proposta sensata, centrada i reflexionada, que tenia la seva empremta, és a dir, lluny de qualsevol protagonisme, sovint àdhuc en excés per a una persona de la seva vàlua intel·lectual.

M'és fàcil recordar aquestes qualitats perquè durant els més de deu anys que vaig coincidir amb l'Artur a la Junta de Govern del Col·legi d'Economistes sempre eren presents en totes les iniciatives en les quals va participar: l'impuls a les comissions d'Economia Financera, de la Unió Europea, d'Economia Industrial, del Club de Conjuntura (al qual tenia una vinculació molt personal), la *Revista Econòmica* de Catalunya i, molt especialment, la Jornada dels Economistes, de

la consolidació de la qual va ser l'autèntic artífex, i del fet que es convertís en el referent més important del Col·legi en la societat catalana.

Enormement responsable i compromès, com ho va demostrar fins al final, sense cap mena de dubte era la persona adequada per a presidir el Col·legi, en una etapa que ell va qualificar de *Fem col·legi, fem professió*.

Altres companys han parlat de les virtuts de l'Artur. En anteriors ocasions, en aquest sentit, jo el vaig definir com una d'aquelles persones que, amb el seu tracte, la seva actuació i la seva intel·ligència, enriqueixen el seu entorn i les persones que tenim la sort de compartir-lo. Això és el que el Col·legi d'Economistes de Catalunya deu a Artur Saurí.

L'actual Junta, de fet la seva Junta, i en nom seu jo mateix, només podem dir que procurarem correspondre'l i estar a la seva altura.